

SPOROČILO ZA MEDIJE št. 122/23

Luxembourg, 13. julij 2023

Sklepni predlogi generalne pravobranilke v zadevi C-382/21 P | EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann

Po mnenju generalne pravobranilke T. Čapeta mednarodni sporazum, ki zaradi svoje posebne narave ne more imeti neposrednega učinka, prav tako ne more imeti razlagalnega učinka

Pariška konvencija za varstvo industrijske lastnine, ki je predmet te pritožbe, ima lahko neposredni in torej tudi razlagalni učinek, ker je zakonodajalec Unije v zvezi z obstojem in trajanjem prednostnih pravic želel uskladiti pravo Unije o modelih s to konvencijo

Družba KaiKai Company Jaeger Wichmann GbR (v nadaljevanju: KaiKai) je pri Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) vložila prijavo za registracijo gimnastične in športne opreme kot modelov Skupnosti in zahtevala prednostno pravico na podlagi prejšnje mednarodne prijave, vložene na podlagi Pogodbe o sodelovanju na področju patentov (v nadaljevanju: PCT).¹ EUIPO je zahtevo za priznanje prednostne pravice zavrnil. Ugotovil je, da bi lahko mednarodna prijava v okviru PCT služila kot podlaga za zahtevo za priznanje prednostne pravice za model Skupnosti. Vendar je na podlagi zakonodaje Unije o modelih Skupnosti² tako prednostno pravico treba zahtevati v roku šestih mesecev, ki pa ga je družba KaiKai prekoračila. Ta družba je trdila, da je rok za uveljavljanje prednostne pravice 12 mesecev v skladu s Pariško konvencijo,³ in je pri Splošnem sodišču vložila tožbo.

Splošno sodišče je s sodbo z aprila 2021 odločbo EUIPO razveljavilo.⁴ Ugotovilo je, da je EUIPO napačno uporabil šestmesečni rok za uveljavljanje prednostne pravice namesto dvanajstmesečnega roka. Ugotovilo je, da lahko zahteva za priznanje prednostne pravice za model Skupnosti temelji na prejšnji mednarodni prijavi v skladu s PCT, vendar pravo Unije ne določa obdobja za uveljavljanje prednostne pravice, ki ga je treba uporabiti. Za zapolnitev te pravne praznine je Splošno sodišče upoštevalo določbe Pariške konvencije in rok, določen s to konvencijo za patente, ki je 12 mesecev. EUIPO je vložil pritožbo, v kateri je navedel, da je Splošno sodišče zapolnilo (neobstoječo) praznino v zakonodaji Unije s priznanjem neposrednega učinka Pariški konvenciji (ki jo je razlagalo napačno).

Generalna pravobranilka Tamara Čapeta je v sklepnih predlogih, predstavljenih danes, najprej pojasnila, da se v tej zadevi zastavljajo pomembna vprašanja v zvezi z uporabo mednarodnih sporazumov pred sodiščema Unije – razmerje med neposrednim učinkom in razlagalnim učinkom mednarodnih sporazumov ter omejitve obveznosti skladne razlage. To upravičuje dopustitev te zadeve prek mehanizma za filtriranje pritožb, v skladu s katerim bo Sodišče dopustilo pritožbo v celoti ali delno le, „če odpira vprašanje, ki je pomembno za enotnost, doslednost ali

¹ Podpisana 19. junija 1970 in nazadnje spremenjena 3. oktobra 2001.

² Uredba Sveta (ES) št. 6/2002 z dne 12. decembra 2001 o modelih Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 27, str. 142).

³ Pariška konvencija za varstvo industrijske lastnine, podpisana 20. marca 1883, nazadnje revidirana 14. julija 1967 in spremenjena 28. septembra 1979.

⁴ Sodba z dne 14. aprila 2021, The KaiKai Company Jaeger Wichmann/EUIPO, [T-579/19](#).

razvoj prava Unije”.⁵

Generalna pravobranilka je pojasnila, da čeprav Evropska unija ni pogodbenica Pariške konvencije, ta konvencija Unijo zavezuje na podlagi Sporazuma TRIPS. Učinki, ki jih lahko ima ta konvencija v pravnem redu Unije, so zato enaki kot učinki, ki jih je mogoče pripisati sporazumom STO. Ko je Sodišče lahko ugotovilo, da je zakonodajalec želel svojo zakonodajo uskladiti s posebno obveznostjo v okviru STO, je sporazumom STO priznalo neposredni učinek. Nasprotno, kadar je zakonodajalec Unije želel sprejeti posebno rešitev Unije, je Sodišče zavrnilo izvajanje sodnega nadzora tako, da je izključilo neposredni učinek sporazumov STO. Generalna pravobranilka je navedla, da v položajih, v katerih je neposredni učinek mednarodnega sporazuma zaradi njegove narave izključen zaradi varstva političnega manevrskega prostora institucij Unije, enaki razlogi zahtevajo izključitev razlagalnega učinka tega sporazuma.

Če bi bilo torej treba Pariški konvenciji odreči neposredni učinek, ta prav tako ne more imeti razlagalnega učinka. Vendar ima lahko po mnenju generalne pravobranilke v obravnavani zadevi Pariška konvencija neposredni in torej tudi razlagalni učinek. Po njenem mnenju je zakonodajalec Unije s členom 41(1) Uredbe št. 6/2002 želel uskladiti pravo Unije o modelih s Pariško konvencijo glede obstoja in trajanja prednostnih pravic. Splošno sodišče s tem, da je ugotovilo praznino v upoštevni zakonodaji Unije, prava Unije ni razlagalo *contra legem* niti ni storilo napake s tem, da je to praznino poskušalo zapolniti po analogiji s Pariško konvencijo. Vendar naj bi Splošno sodišče po mnenju generalne pravobranilke T. Čapeta napačno razlagalo to konvencijo v delu, v katerem je ugotovilo, da se dvanajstmesečni rok za uveljavljanje prednostne pravice uporablja, če prijava modela Skupnosti temelji na prejšnji prijavi patenta.

Generalna pravobranilka Sodišču predlaga, naj Pariško konvencijo razlaga tako, da dopušča, da prijava poznejšega modela (vključno z modelom Skupnosti) temelji na prejšnji prijavi patenta, če je predmet obeh prijav vsebinsko enak. Generalna pravobranilka meni, da je v takem primeru rok za uveljavljanje prednostne pravice šest mesecev, kot je v Pariški konvenciji določeno za industrijske modele. Generalna pravobranilka je tako sklenila, da je Splošno sodišče s tem, da je ugotovilo, da je rok za uveljavljanje prednostne pravice odvisen od narave prve prijave in ne od poznejše prijave, napačno uporabilo pravo.

OBVESTILO: Sklepni predlogi generalne pravobranilke za Sodišče niso zavezujoči. Naloga generalnih pravobranilcev je, da Sodišču popolnoma neodvisno predlagajo pravno rešitev zadeve, ki jo obravnavajo. Sodniki Sodišča zdaj začenjajo posvetovanje o zadevi. Sodba bo razglašena pozneje.

OBVESTILO: Pri Sodišču je mogoče zoper sodbo ali sklep Splošnega sodišča vložiti pritožbo, omejeno na pravna vprašanja. Pritožba načeloma nima odločilnega učinka. Če je dopustna in utemeljena, Sodišče odločbo Splošnega sodišča razveljavi. Če stanje postopka to dovoljuje, lahko Sodišče samo dokončno odloči o zadevi. Sicer zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču, to pa je vezano na odločitev, ki jo je Sodišče sprejelo v okviru pritožbe.

Neuradni dokument za medije, ki Sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo](#) sklepnih predlogov je objavljeno na spletnem mestu CURIA na dan predstavitve.

Kontaktna oseba: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793

Posnetki s predstavitve sklepnih predlogov so na voljo na „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106.

Ostanite povezani!

⁵ Glej sporočilo za medije št. [53/19](#).